

Sikersorozat az **RTL** **K L U B** -on!

STEFAN NAPLÓJA

2. rész

VÉRSZOMJ

L. J. SMITH *regényei valamint*
Kevin Williamson és Julie Plec
televíziós sorozata alapján

Vámpír- naplók

finep
selection

L. J. Smith

Vámpír- naplók

L. J. Smith

regényei

valamint

Kevin Williamson és Julie Plec
televíziós sorozata alapján

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*Most van az éjnek rémjáró szaka,
Minden sir ásít, s maga a pokol
Dögvészt lehell ki. Most hő vért meginnám,
S oly szörnyü tettet bírnék elkövetni,
Hogy a napfény reszketve nézne rá.*

(William Shakespeare: Hamlet¹)

---

¹ Arany János fordítása.

A költők és a filozófusok, akiket egykor csodáltam, tévedtek. A halál nem jön el mindannyiunkért, ahogyan emlékeink sem halványulnak el, és testünk sem lesz porrá az idő múlásával. Halottnak hittek, sírköbe vésték a nevem; pedig az életem csak most kezdődött igazán! Korábbi, tudatlan éveimből, a homályos, mit sem sejtő álomból egy olyan világra eszméltem, mely ragyogóbb, bujább és pezsdítőbb, mint amit valaha el mertem képzelni!

Az emberek körülöttem a megszokott kerékvágásban folytatták az életüket: vásároltak a piacon, dolgoztak a földeken, lopott csókokat váltottak a sötétben, miközben véges számú napjaik egyre fogyatkoztak. Nekem nem voltak már mások, csak árnyak; nem jelentettek többet, mint az erdőben szökellő riadt nyulak és mókusok, akik vajmi keveset fognak fel a világból, amelyben élnek.

Én viszont több lettem pusztá árnynál; elértem a teljességet, így immár hidegen hagyott az ő legmélyebb félelmük: győzedelmeskedtem a halál fölött. Többé nem tünékeny átutazóként vendégeskedtem a világban, hanem uraltam azt, és előttem állt az egész öröklét...

Október volt, a fák levelei elszáradtak, megbarnultak, és a virginiai nyár fojtogató kánikuláját hangosan fütyülő hideg szél váltotta fel. Én azonban nem fáztam: most, hogy vámpír lettem, melegen tartott az áldozataim közelsége, és még hevesebben fűtött az örömteli várakozás éltető vérükre.

Legújabb kiszemeltemtől alig pár méter választott el: gesztenyeszín haján megcsillant a holdfény, miközben átmászott a temetővel szomszédos Harnett-birtok kerítésén.

– Mi járatban vagy idekint ily késői órán, Clementine Haverford?
– szólítottam meg könnyed, derűs hangon, noha elviselhetetlen szomjúság kínozott. A lány egyértelműen tiltott utakra merészkedett; Matt Harnett azonban régóta ostromolta szerelmével, és – hiába jegyezték el Clementine-t a szülei charlestoni unokatestvérével, Randall Haverforddal – az érzés viszonzásra talált. A lány sokat kockáztatott e titkos légyottal; nem sejtette azonban, hogy az élete is veszályban forog.

Hunyorgott; a sötétben nem látta, ki beszél hozzá. Álmos szeme és borral színezett ajka eseménydús éjszakáról árulkodott. Amikor rám ismert, elakadt a lélegzete.

– Stefan Salvatore? – suttogetta döbbsenten. – De hát te meghaltál!

– Azt mondd? – léptem hozzá közelebb.

– Igen, ott voltam a temetéseden – felelte, és fejét oldalra biccentve méregetett. Ugyanakkor nem ijedt meg túlságosan; érzékei el-tompultak a fejébe szállt bortól és a lopott csókok mámorától.

– Álmodom? – kérdezte végül.

– Nem, ez a valóság – mondtam elfojtott hangon, majd megragadtam, és magamhoz rántottam. – Vagy inkább rémálom – helyesbítettem.

Ahogy teste a mellkasomhoz ért, a szívverése csak úgy dörömbölt a fülemben. Clementine pontosan ugyanazt a jázminillatot árasztotta, mint tavaly, amikor Damon ötlete nyomán pajkos játékot űztünk a Wickery-híd alatt, és kezem a ruháján keresztül a mellét súrolta.

Végigsimítottam az arcán. Ő volt az első szerelmem, és annak idején gyakran tűnődtem azon, milyen lenne ölelni úgy, ahogyan most végre megtehettem.

Mielőtt akár csak megnyikkanhatott volna, a nyaki ütőerébe mélyesztettem a fogamat. Amikor a nedű első cseppjeit megéreztem, felsóhajtottam a gyönyörtől. Várakozásom dacára a lány vére nem bizonyult olyan édesnek, amilyennek képzeltem. Ellenkezőleg: fanyar volt, akár az odakozmált kávé. Ennek ellenére tovább ittam, nagy kortyokban nyeltem, míg Clementine nyöszörgése elhalt, és érverése alig érezhetővé gyengült. Végül rongybabaként lógott a karomban; az ereimet, zsigereimet emésztő tűz pedig alábbhagyott.

Akkor már, engedve az ösztönös készletésnek, egy álló hete vádásztam, és megállapítottam, hogy napi kétszeri táplálkozásra van szükségem. Mystic Falls lakóit eddig békén hagytam; beértem a lükettő zenével, ahogy az éltető nedv áramlott az ereikben, és kéjelegtem

a kiszolgáltatottságuk pusztá gondolatában. Körültekintően vadász-
tam, a vendégház lakóit ragadtam el, vagy a Leestownban állomáso-
zó katonák egyikét. Clementine volt az első olyan áldozatom, akit a
barátomnak mondhattam; egyben az első olyan eltűnt személy, aki-
ről tudtam, hogy a városlakók keresni fogják.

Amikor elhajoltam a lány nyakától, lenyaltam az ajkamról az
utolsó csepp vért, majd az ernyedt testet kivonszoltam a temetőből,
és elvittem a kőfejtőhöz, ahol átalakulásunk óta meghúztuk magun-
kat a bátyámmal.

Hajnalodott; a nap első sugarai már felragyogtak a láthatár pere-
mén. Damon magába roskadva gubbasztott a parton, és úgy meredt
a vízre, mintha az a világegyetem titkait rejtegetné. Azóta emésztette
a gyász, hogy hét nappal korábban magunkhoz tértünk; Katherine
elvesztését fájlalta, aki vámpírrá tett minket. Hiába lettem immár
erősebb, mint valaha, testvéremmel ellentétben én nem bánkódtam
csábítónk halála miatt, sőt inkább a káröröm lett úrrá rajtam. Elvég-
re az a nő a bolondját járatta velem, és a pusztá emléke is eszembe
juttatta, milyen sebezhető voltam!

Mialatt Damont figyeltem, Clementine felnyögött a karom-
ban, és küszködve kinyitotta az egyik szemét. Eltekintve a nyaká-
ról a túllfodros, kék ruhájára csorgó vértől, úgy tűnt, mintha csak
aludna.

Elcsitítottam, és a füle mögé simítottam néhány kósza hajtincset.
Egy hang a lelkem mélyén azt súgta, büntudatot kellene éreznem,
amiért megöltem – de hiába, közönyös maradtam. Önvád helyett
hanyagul, mint egy zsák krumplit, a vállamra vetettem, és megin-
dultam vele Damon felé.

– Tessék, bátyám! – szólaltam meg, és mindenféle körülményes-
kedés nélkül ledobtam a lábához a már csaknem élettelen lányt.

– Nem kell – rázta Damon a fejét. Ajka már szinte teljesen elfehéredett, a sápadt arcán kiütőköző erek pedig a márvány rajzolatára emlékeztettek. Megtört alakja a halovány reggeli fényben málladozó temetőszoborhoz hasonlított.

– Innod kell! – erősködtem, és olyan nagyot taszítottam rajta, hogy magam is meglepődtem. Orrát ekkor megcsapta a vér szaga, mely, akár akarta, akár nem, az ő érzékeit is felkorbácsolta. Így hát hamarosan, minden ellenkezése dacára, ajka a lány bőrére tapadt. Először vonakodva kortyolta a vért, kezdeti visszafogottsága azonban kisvártatva egy szomjas ló mohóságába csapott át.

– Miért kényszerítesz folyton erre? – kérdezte elgyötört arccal, neheztelően, miután kézfejevel megtörölte a száját.

– Vissza kell nyerned az erődöt! – feleltem, majd sáros csizmám orrával megböktem Clementine-t. Halkan felnyögött; megállapítottam, hogy nem halt meg. Legalábbis egyelőre, tűnődtem önelégülten, ráébredve, hogy az élete a kezemben van. A felismerés oly hévvel tört rám, mintha egész lényem tüzet fogott volna. A vadászat, a préda elejtésének öröme, a táplálkozást követő kellemes bágyadság – mindezek fényében az örökkévalóság szédítő kalandok véget nem érő soraként izzott előttem, és nem tudtam megérteni, miért hagyja ez a bátyámat ennyire hidegen.

– Ez nem hatalom, hanem gyengeség – sziszegte utálkozóva Damon, miután talpra állt. – Ez maga a földi pokol, elképzelni sem tudok rosszabbat!

– Inkább halott lennél, mint Apa? – néztem rá hitetlenkedve. – Gondolj arra, hogy kaptál egy második esélyt!

– Én nem kértem! – vágta rá bátyám fanyarul. – Én ezt az egészet nem akartam! Katherine-en kívül semmi másra nem vágytam! Ő viszont meghalt, úgyhogy csak ölj meg! – követelte a kezembe nyomva

egy cakkos tölgyfaágat. – Fogd! – szólított fel, majd, szabaddá téve a mellkasát, széttárta két karját. Egy dőfés a szívbe, és teljesülhetett volna a kívánsága.

Emlékképek sora villant fel előttem: Katherine selymes, sötét fürtjei, fehér szemfoga, mosolya a holdfényben, a mozdulat, ahogy hátraveti a fejét, mielőtt belém harap, a lapis lazuli medál, amit mindig a nyakában hordott... Most már tudtam, miért ölte meg a menyaszszonyomat, Rosalynt, miért igézett meg engem és Damont, és miért férközött vonzó, ártatlan külsejével, védtelenséget színlelve az emberek bizalmába. Mert ebben állt a természete. Ahogyan most már a mienk is. Damon azonban, velem ellentétben, ajándék helyett átokként tekintett új létformánkra.

– Nem! – kiáltottam fel, majd kettétörtem az ágat a térdemen, s a folyóba hajítottam. Talán még önmagamnak sem ismertem be, de a gondolat, hogy egyedül maradjak a világon, megrémített. Azt akartam, hogy Damon és én együtt fedezzük fel a vámpírlétet.

– Szóval nem?! – dühöngött a testvérem lángoló tekintettel. – A régi szerelmedet képes vagy megölni, de a bátyádat már nem? – acsarkodott, és a földre lökött. Fölém tornyosult, kivillantotta szemfogát, végül azonban csak leköpte a nyakamat.

– Ne légy szárnalmas! – gúnyolódtam felegyenesedve. Testvérem erős volt ugyan, de nem szárnyalt túl engem, aki rendszeresen táplálkoztam. – És ne áltasd magad azzal, hogy Katherine szeretett! – tapintottam az elevenére. – Pusztán a hatalomra vágyott; arra, hogy bármit megtegyünk érte! De semmit nem jelentett számára egyikünk sem!

Damon fújtatott, és egy vágatózó ló sebességével rontott felém. Kőkemény vállával megtaszított, mire én hátraestem, és egy fának csapódtam, melynek törzse hangos reccsenéssel kettéhasadt.

– De, engem igenis szeretett! – makacskodott a bátyám.

– Valóban? Akkor miért változtatott át engem is? – szegeztem neki a kérdést, miközben, egyensúlyomat már visszanyerve, hátrítottam az újabb támadását. Szavaimmal elértem a kívánt hatást; Damon meggörnyedt, és hátratántorodott.

– Rendben, akkor majd megteszem én – motyogta, és felvett a földről egy újabb ágat. Hegyét a mellkasának szegezte, hogy végezen magával, én azonban kiütöttem a kezéből a rögtönzött fegyvert, és hátracsavartam a csuklóját.

– A testvérem vagy, úgyhogy ameddig élek, velem maradsz! – förmedtem rá. – Most pedig gyere! – utasítottam, és taszigálni kezdtem az erdő irányába.

– Hova? – kérdezte Damon alig hallhatóan, s beletörődve engedelmeskedett.

– A temetőbe – közöltem. – Búcsúszertartás lesz.

– Kié? – emelte fel fejét a bátyám, szemében halovány érdeklődéssel.

– Apánké – feleltem. – Vagy nem akarod utolsó útjára elkísérni a gyilkosunkat?

A temetőbe érve elrejtőztünk a fenyvesben, Mystic Falls alapítóinak síremléke mögött. Alig kelt még fel a nap, de a rettegő városlakók, leszegett vállal, már körülállták a földben tátongó üreget. Leheletük hullámzó páraként kígyózott fel az égszínkéék égboltra, mintha csak kedélyesen szivarozgatnának a rájuk váró komor szertartás helyett.

Szédülni kezdtem az elénk táruló jelenettől meg a vasfű orrfacsaró szagától – a gyászolók bőségesen teleaggatták magukat a vámpírokat elgyengítő, undok növényvel. A fűvön harmat gyöngyözött, az ezüstös vízcseppek halk koppanással hullottak a földre; távolabbról pedig egy templom harangja kongott. Messziről is láttam, hogy Honoria Fells arcán könnyek csorognak végig.

Lockwood polgármester lassú, méltóságteljes léptekkel vonult az emelvényre, nyilvánvalóan azért, hogy legyen ideje felhívni magára a gyászolók figyelmét. Feje fölött az édesanyám sírját díszítő angyalszobor tárta ki köszárnnyait. Mögötte két üres parcella állt, amiket nekem és Damonnak szántak.

A polgármester hangja oly zengzetesen hasított a fagyos levegőbe, hogy kiélesedett hallásomnak köszönhetően úgy tűnt, mintha ott állna közvetlenül mellettem.

– Ma azért gyűltünk itt össze, hogy búcsút vegyünk Mystic Falls egyik legkiválóbb polgárától, Giuseppe Salvatorétól; nemes lelkű barátunktól, aki városát és családját mindig önmaga elé helyezte.

– És megölte a saját fiait! – rúgott a porba Damon. – Meg kapcsolatokat, életeket tett tönkre! – dünyögött tovább, mire én, a karját paskolva, csitítottam.

– Ha megfesteném Giuseppe Salvatore portréját – folytatta dagályos beszédét Lockwood polgármester –, e nagyszerű embert két fia, Damon és Stefan fogná közre, akik hősi halált haltak a Willowparti ütközetben. Tekintsünk Giuseppére eszményképként, és igyekezzünk méltók lenni hozzá szüntelen fáradozásunkban, hogy megszabadítsuk lakhelyünket a gonosztól, legyen az bár látható vagy láthatatlan!

– Ha annyira meg akarja őt örökíteni, ne felejtse el a puskát sem a kezéből! – fűzte Damon gúnyosan a hallottakhoz, és megdörzsölte a mellkasát ott, ahol a végzetes golyó, mindössze egy héttel korábban, a testébe hatolt. Heg nem maradt utána, mert az átalakulás során minden sebünk begyógyult, de soha el nem múló fájdalommal égett belénk, hogy az apánk ily kegyetlenül ellenünk fordult.

– Maradj csendben! – szóltam rá újra, mialatt Jonathan Gilbert egy hatalmas, letakart képet cipelt fel, és állított a polgármester mellé. Apám jó barátja mintha tíz évet öregedett volna hét röpké nap alatt: napbarnított homlokán mély ráncok húzódtak, barna hajában pedig ősz csíkok jelentek meg. Kétségkívül megviselte, hogy a nő, akit szeretett, vámpírként lepleződött le, és e keserű ténnyel szembesülve, ő maga végzett vele. Clementine szüleit is észrevettem a gyászolók közt: egymásba karolva álltak, és egyelőre még csak nem is sejtették, hogy gyermekük nincs a bús arcú lányok csapatában.

De hamarosan megtudják, gondoltam.

Merengésemet egyre hangosabb kattogás szakította félbe, ami leginkább talán egy óra ketyegéséhez hasonlított, vagy ahhoz a hanghoz, amikor körömmel megkocogtatják az ablakot. A tömeget pásztáztam, keresve a forrását. A lassú kattogás egyenletes volt, mint a szívverés, sőt gépiesen szabályosnak hatott, mint a metronóm. És egyenesen Jonathan felől jött.

Az imént elfogyasztott vér az arcomba szökött.

Az iránytű!

Amikor apánk annak idején gyanakodni kezdett a vámpírokra, bizottságot hívott össze, hogy együtt számoljanak le a várost ellepő démonokkal. Én magam is részt vettem a gyűléseken, melyek Jonathan Gilbert padlásán zajlottak. A házigazda egy olyan szerkenyűn ügyködött, amivel be lehet azonosítani a vámpírokat, és néhány napja láthattam is, amint beveti a működő eszközt. Akkor jött rá, mi is Pearl asszony valójában.

– Gyerünk innen! – súgtam Damonnak, és a könnyökömmel oldalba böktém.

Abban a pillanatban Jonathan Gilbert felemelte a fejét, és egyenesen a szemembe nézett.

– Démon! – üvöltött fel gyűlölködve, és a síremlék felé mutatott.

A tömeg egy emberként fordult a jelzett irányba; a metsző pillantások szuronyként hasították a levegőt. Aztán valami elsüvített a fülünk mellett, majd a hátunk mögött emelkedő fal felrobbant. Porfelhő gomolygott körülöttünk, és a márványtörmelék darabkái felhasították az arcomat. Kivillantottam a szemfogamat, és hangos, dühödt, rémisztő morgást hallattam. Az egybegyűltek fele a székeket feldöntve, hanyatt-homlok menekült a temető kijárata felé; jó néhány akadtak azonban, akik nem futamodtak meg.

– Öljétek meg a pokolfajzatokat! – harsogta Jonathan előreszegezett íjpuskával.

– Szerintem ránk gondol – jegyezte meg Damon, örömtelenül felkacagva.

Be sem fejezte, a csuklójánál fogva megragadtam, és futásnak eredtünk.

A fák között cikázva, letört ágakon gázolva, köveken átugrálva, nyomomban Damonnal, keresztülvágtattam a fenyvesen, majd átlendültem a temető derékig érő vaskerítésén, és megkönnyebbülten nyugtáztam, hogy a bátyám is szerencsésen földet ért. Menekülés közben a pisztolylövések hangja a tűzijáték pattogására, üldözőink kiáltozása a betörő ablakok zajára, szitkozódásuk pedig a zivatar morájára emlékeztetett. Egyre csak jöttek felénk; minden egyes lépésüktől megremegett alattam a föld. Magambanátkoztam Damont a makacssága miatt. Ha hajlandó lett volna rendszeresen táplálkozni, most ereje teljében lenne, dühöngtem. Újonnan szerzett gyorsaságunkkal, ügyességünkkel gyerekjáték lett volna magunk mögött hagyni a felbőszült csőcseléket.

Amikor átcsörtettünk a bozótban, riadt mókusok és pockok rebentek szét a szélrózsa minden irányába, és hallottam, hogy szívük hevesebben ver a ragadozók közelségétől. Odébb egy ló prüsskölt és felnyerített.

– Gyere! – húztam magammal az elcsigázott Damont a derekánál fogva. – Nem állhatunk meg!

Egyre erősödött üldözőink vérenek lüktetése, fegyvereik fémes szaga, lépteik dörgése. Tudtam, hogy a tömegnek inkább lehet félnivalója tőlünk, mint fordítva, a lövések hangja azonban mégis

menekülésre ösztökélt. A bátyám az ereje végét járta; eddig is támogatnom kellett. Újabb lövés dördült, ezúttal közelebről. Damon mozdulatlaná dermedt.

– Démonok! – harsant fel Jonathan gyűlölettől fröcsögő hangja az erdőből, és nemsokára újabb golyó süvített el mellettem, súrolva a vállamat. Bátyám összecsuklott a karomban.

– Damon! – visszhangzott a saját hangom a fülemben, s magam is megdöbbsentem, mennyire hasonlít testvérem neve a „démon” szóra. – Térj magadhoz! – Rázogattam, majd miután ez hatástalan maradt, elvonszoltam a lovak irányába. Hiába táplálkoztam nemrég, tudtam, hogy az én erőm sem kiapadhatatlan; az üldözők viszont egyre fenyegetőbbben közeledtek.

Végre elértünk a temető bejáratához, ahol jó néhány kikötött lovat találtunk. Az állatok idegesen kapálták a földet, kétségbeesetten csapkodtak jobbra-balra a fejükkel, és szabadulni igyekeztek. Az egyik szénfekete kancában felismertem a saját hátsomat, Mezzanottét. Döbbsenten vettem észre, mennyire fél tőlem, holott még pár nappal korábban is én voltam az egyetlen, akiben megbíztam.

A lábdobogás újból felharsant. Kényszeredetten elfordítottam a fejem – az idő nem volt alkalmas az érzelgősségre –, majd a csizmám szárából kihúztam apám régi vadászkeszét. Egyedül ezt a tárgyat hoztam magammal a családi birtokunkon tett utolsó látogatásomkor. Apám folyton a keze ügyében tartotta, noha soha nem láttam, hogy használta volna: a munka oroszlánrészét jellemző módon meghagyta másoknak. A szememben a kés mégis az általa sugallt erőt és tekintélyt jelképezte.

Most a Mezzanottét fogva tartó kötelet próbáltam elvágni vele, de a legapróbb metszést sem sikerült ejtenem. Akkor alaposabban

szemügyre vettem az eszközt, és megláttam, mi is valójában: életlen penge, mely egy cérnaszállal sem tudna elbánni; ennek ellenére hi-
valkódón kifényesítették, hogy veszedelmesnek tűnjön. Mily kivá-
lóan tükrözi apám személyiségét, gondoltam keserűen, majd elhají-
tottam a haszontalan tárgyat, és pusztá kézzel téptem szét a kötelet.
Aztán dühösen vettem észre, hogy az üldözőink már a nyomunk-
ban lihegnek.

Legszívesebben az összes patást kiszabadítottam volna, hogy Jo-
nathan és emberei ne tudjanak felpattanni rájuk, de erre sajnos nem
maradt időm.

– Szia, kislány – suttogtam a lovamnak, és megsimogattam szép
ívű nyakát. Az állat nyugtalanul kapálta a földet, és hallottam, hogy
sebesen ver a szíve. – Én vagyok az – próbáltam megnyugtatni, és
fellendültem a nyeregbe. A kanca a hátsó lábára ágaskodott, én pe-
dig ijedtemben úgy oldalba rúgtam, hogy nagy reccsenéssel eltört
egy bordája. Ettől megadta magát, és kívánságom szerint Damonhoz
ügetett.

– Gyorsan, fel! – kiáltottam a testvéremre.

Damon először habozott, de aztán megragadta Mezzanotte széles
hátát, és felhúzódkodott. Nem tudtam, hogy a félelem vagy az ösz-
tön munkál-e benne, mindenesetre hajlandóságot mutatott a me-
nekülésre, így bizakodni kezdtem, hogy talán mégsem akar annyi-
ra meghalni.

– Végezzetek velük! – üvöltötte egy hang, majd egy égő fáklya re-
pült nagy ívben felénk, és a kanca lábánál ért földet. A fű rögvést
kigyulladt, és a megriadt Mezzanotte a kőfejtővel ellentétes irányba
kezdett vágatni. Hamarosan patadobogást hallottunk mögöttünk,
a városlakók ugyanis már az ott maradt lovak nyergéből folytatták
a hajtóvadászatot.

Sokadszorra is lövés dördült, amit kifeszített íjhúr rezgése követett. Mezzanotte nyerített, és ismét felágaskodott. Damon lecsúszott. Kétségbeesetten igyekezett alulról megkapaszkodni a ló nyakában, míg én a gyeplőt szorongatva próbáltam kiegyensúlyozni magunkat. Kellott még jó néhány másodperc, mire Mezzanotte ismét négy lábbal állt a földön. Amikor végre Damon is visszakерült a helyére, észrevettem, hogy vékony nyíl mered ki az állat temporából. A ravasz Gilberték rájöttek, hogy ekkora távolságból könnyebb a lovunkat megsebesíteni, mint minket szíven találni.

A fejünket lehajtva átvágtattunk a faágak alatt, majd tovább száguldottunk. Mezzanotténak a bal oldala volt az erősebb, és éppen oda kapta a nyilat. A halántékomról vér csorgott az ingemre, és Damon szorítása is ijesztően gyengült a derekamon. Mindennek ellenére tovább hajszoltam a hátast. Immár az ösztöneimre hagytam, mintsem az átgondolt tervezésre. Úgy éreztem, ha már esélyünk támadt a szabadulásra, nem adhatjuk fel éppen most!

Rántottam egyet a gyeplőn, és az erdőből kifelé, a Veritas birtok mögött elterülő mezőre irányítottam a lovamat. Korábban egy ilyen esős reggelen otthonunk ablakaiban már kigyulladtak a fények, és a lámpák a napfelkelte narancsvörös színét kölcsönözték a vízcseppekkel borított üvegtábláknak. Dajkánk, Cordelia, halkán dúdolt a konyhában, apánk kocsisa, Alfred, indulásra készen várakozott a bejáratnál, mi pedig apánkkal meghitt szótlanságban reggeliztünk az étkezőben. Most a birtok, sötétbe borult ablakaival, halott csöndjében önmaga árnyéka volt csak. Mindössze egy hete vált lakatlaná; mégis olyan benyomást keltett, mintha évszázadok óta elhagyottan állna.

Átugrattunk a kerítésen, és bizonytalanul értünk földet. Nagyot rántottam a zablán, a fém csak úgy csattant Mezzanotte fogán, és így

is egy hajszálon múlt, hogy nem dőltünk el. Aztán mennydörögve a ház felé vágtattunk. Amikor elhaladtunk Cordelia vasfűűgyása mellett, óhatatlanul megborzongtam.

– Hova megyünk? – kérdezte Damon.

Hirtelen meghallottam, hogy három ló gázol át a birtokunk végében fekvő taven, hátukon Jonathan Gilberttel, Lockwood polgármesterrel és Forbes seriffel. Mezzanotte zihált, szája véres tajtékot vetett; tudtam, nincs esélyünk elhagyni üldözőinket.

És akkor hirtelen vonatfűűty hasított a reggeli csendbe, túlharogva a paták dobogását, a szél zűűgását és az újratöltött fegyver fűűmes csörgését.

– Felszállunk! – örűűltem meg a hirtelen szerencsének, és Mezzanotte horpaszába rűűgtam. Lovam megindult, hamar vágtára váltott, és nekifutásból átvette magát a birtok és a fűűút közt magasodó kűűfal fűűlött.

– Gyí, kislány! – suttogtam. A kanca szemében vad réműűlet csillogott, de ettűűl csak még sebesebben szágűűldott végig az úton, egyenesen a Fűű utcára. Feltűűnt elűűttűűnk a nemrégiben felgyűűjtott tempom; megfeketedett téglafalai girbegurba fogakként meredeztek a hamuval borított fűűldbűűl. Porig égett a gűűgyűűszertár is. Városzerete minden ajtűűn feszűűlet fűűggűűtt, fűűlűűttűűnk vasfűűbűűl font fűűzerekkel. Alig ismertem rá a helyre, ahol tizenhét évig éltem. Rá kellett jűűnűűm, hogy Mystic Falls már nem az otthonom. Tűűbbé már nem.

Műűgűűttűűnk Jonathan Gilbert és Lockwood polgármester egyre közeledett, elűűttűűnk pedig a vonat csikorogva lefűűkezett az állomáson. Mezzanotte szájából már valósággal dűűlt a vér. Vágyakozva megnyaltam szemfogamat és kiszáradt ajkamat – nem tudtam, hogy az állandó szomjűűság vajon csak az újszűűlűűtt vámpírok sajátja, vagy ezentűűl örrűűkké kísérni fog.

– Készen állsz, testvérem? – kérdeztem, megállítva Mezzanottét. Amint leugrottam a hátáról, az állat összeesett, és elterült a földön.

Lövés dördült, de a találat ismét a lovat érte. Gyorsan megragadtam Damont, és félrántottam magammal a fékezőkocsira. A következő pillanatban a vonat sípolt és pöfögve elindult. Végül Jonathan Gilbert és Lockwood polgármester haragos kiáltásai egészen elhaláltak a távolban.

A kocsiban koromsötét volt, de vámpírszemünkkel tökéletesen láttunk, így hamar utat törtünk magunknak a szénrakások között. A szemközti ajtó másik oldalán egy első osztályú hálóközi fogadott minket, ahol egy őrizetlenül hagyott bőrönd árválkodott. Elcsentünk belőle néhány elegáns ruhadarabot, és sietve átöltöztünk. Egyik sem volt a megfelelő méret, de úgy gondoltuk, átmenetileg ezek is megteszik.

A vonat mindvégig egyenletesen zakatolt, mi pedig az utastér felé settenkedtünk. Hirtelen valaki megérintette a vállamat. Ösztönösen a támadó felé lendítettem a kezem, és felmordultam. Az egyenruhás kalauz megrökönyödve hőkölt hátra, és nagy puffanással a fülke falának ütődött. Összeszorítottam az állkapcsomat, nehogy kimeredjenek a szemfogaim.

– Elnézést! – szabadkoztam. – Megijesztett, és...

Félbehagytam a mondatot, mert a saját hangom ismeretlenül csengett a fülemben. Az elmúlt hét során a beszédem rekedt sutogásra korlátozódott, de most meglepően emberinek tűnt. Igyekeztem leplezni a bennem tomboló erőt. Segítettem a férfinak visszanyerni az egyensúlyát, és megigazítottam a fején lévő sötétkék sapkát.

– Minden rendben? – kérdeztem.

– Azt hiszem – felelte a kalauz szédelegve, majd, mintha meg akarna bizonyosodni afelől, hogy még megvan, megpaskolgatta a karját. Fakó arcszínével, vörösseszőke hajával úgy húsz év körülinek tűnt.

– Kérem a jegyeket! – nyögte ki, miután visszanyerte a lélekjelnlétét.

– Természetesen – felelte Damon oly nyugodt hangon, mintha nem az irhánkat mentve ugrottunk volna fel alig egy perce a szerelvényre. – Az öcsémnél vannak – közölte rezzenéstelen arccal.

Dühödtt pillantást lövelltem felé, de ő csak gúnyosan mosolygott. Végigmértem. Sáros cipőjének fűzője kioldódott, inge rendezetlenül lógott, mégis – sasorrán és nemes metszésű állán túl is – valamilyen előkelőséget sugárzott. Abban a pillanatban alig ismertem fel. Nem azt a Damont láttam magam előtt, akivel együtt nőttem fel; még csak nem is azt, akivel az elmúlt hetet töltöttem. Most, hogy a zakatoló vonaton egyre távolodtunk Mystic Fallstól egy láthatatlan, ismeretlen, sosem látott helyre, a bátyám egészen megváltozott; higadtabb és egyúttal kiszámíthatatlanabb lett. Ebben az új környezetben még azt sem tudtam megállapítani, hogy bűntársak vagyunk-e, vagy esküdt ellenségek.

A kalauz felém fordult, és végigmért. Miután láttam, hogy az ajka lebiggyed, kapkodva betúrtem az ingem a nadrágba.

– Siettünk, és... – motyogtam, abban a reményben, hogy déli akcentusomtól szavaim őszintébbnek és emberibbnek hatnak. A kalauz halszerű szeme még jobban kidülledt a kételkedéstől, mire felötölt bennem az a bizonyos vámpírképesség, amit Katherine oly sikeresen alkalmazott rajtam: a bájolás.

– ...és már az imént megmutattam önnek a jegyemet – fejeztem be lassan a mondatot, bízva benne, hogy sikerül hatnom rá.

– Nem, nem mutatta meg – ellenkezett a fickó, összevonva a szemöldökét. Lassan és artikuláltnan ejtette ki a szavakat; azt hitte, egy nehéz felfogású utassal van dolga.

Átkozódtam a kudarc miatt, és közelebb hajoltam hozzá.

– De már korábban megmutattam – erősködtem, és olyan mereven néztem a szemébe, hogy már jómagam is beleszédültem.

A kalauz hátrált egy lépést, és hunyorgott.

– A jegyet az utazás teljes időtartamára meg kell őrizni! – kardoskodott.

– De mi... ööö... – hebegtem elbizonytalanodva, mire Damon elém lépett.

– A jegyeinket a hálókocsiban hagytuk, elnézést kérünk – búgta mély, andalító hangon, miközben pislogás nélkül bámulta áldozata elnehezülő szemhéját.

A hatás ezúttal nem maradt el.

– Tévedtem – motyogta a fickó hátrálva. – Fáradjanak tovább, uraim! Elnézést a kellemetlenségért – fejezte be elhaló hangon. Megemelte sapkáját, majd félreállva utat engedett a férfiak társalgókocsija felé.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, azonnal megragadtam Damon karját.

– Hogy csináltad? – vontam kérdőre. Talán Katherine elmagyarázta neki, hogyan mélyítse el, meredten a szerencsétlen flótás szemébe nézve, a hangját, és miként kényszerítse rá az akaratát? Dühösen összeszorítottam a fogam, és eltűnődtem, vajon az aljas nőszemély arról szót ejtett-e, hogy én milyen fogékonynak bizonyultam. Képek váltották egymást lelki szemeim előtt gyors egymásutánban: Katherine rám emeli hatalmas szemét, kérlel, hogy tartsam meg a titkát, esedezik, hogy állítsam meg apámat, aki vadászik rá...

Megráztam a fejem, mintha ezzel elúzhettem volna az emlékeket.

– Ki fog most örködni, Stefan? – kérdezte Damon elnyújtott hangon, s azzal lehuppant egy üres bőrülésre. Ásított egyet, és mint aki hosszas szunyókálásra készül, nyújtózott.

– Ugye nem akarsz aludni? – néztem rá döbbenten.

– Miért ne?

– Miért ne... – visszhangoztam tompán, majd karomat kitérve ösztökéltem, hogy nézzen körül. Jól öltözött, cilindert és mellényt viselő úriemberek közé csöppentünk, akik a korai időpont ellenére buzgón tülekedtek a sarokban elhelyezett, fából épült bárpult körül. Idősebb férfiak egy csoportja pókerezett, néhány fiatalabb pedig, a tengerészgyalogosok egyenruhájában, whiskys poharak fölé hajolva sugdolózott. Sikerült észrevétlennek maradnunk ebben a tömegben; ezúttal nem került elő iránytű, ami elárulhatott volna minket. Amikor leültünk, senki még csak egy futó pillantást sem vetett ránk.

– Hát nem érted? – örvendeztem, miután helyet foglaltam. – Itt nem tudják, mik vagyunk! Ez a mi nagy lehetőségünk!

– Te nem érted – ellenkezett Damon, és mélyet lélegzett.

A meleg vér zamatos illata megremegtette orrcimpáimat, és a számtalan szív lüktetése úgy visszhangzott körülöttem, mint a kabócák éneke egy nyári estén. Hirtelen éles fájdalom nyilallt az állkapcsomba. Gyorsan a szám elé kaptam a kezem, és tartva tőle, hogy talán valaki észrevette az ínymből kipattanó hosszú szemfogakat, körülnéztem.

– Sosem leszel szabad, öcskös – nevetett a bátyám gúnyosan. – Eltéphetetlen kötelék fűz a vérhez, a halandókhöz. Elvetemült sóvárgással töltik el egész lényedet, és gyilkossá tesznek!

A „gyilkos” szó hallatán a szemközt üldögélő, rozsdavörös szakállú, napbarnított arcú úr helytelenítő pillantást vetett ránk, mire én udvarias mosollyal próbáltam meg eloszlatni gyanakvását.

– Bajba keversz minket! – szűrtem a szavakat vádlón a fogaim közt.

– Nos, ezért csak magadat okolhatod – vágott vissza Damon, majd, lehunyva szemét, jelezte, hogy nem kívánja folytatni a társalgást.

Felsőhajtottam, és kibámultam az ablakon. Talán úgy harminc mérföldnyire lehattünk Mystic Fallstól, de máris úgy éreztem, hogy mindaz, amit korábban ismertem, egyszerűen megszűnik létezni. Még az időjárás is megváltozott – a zápor elállt, s az őszi nap halovány sugarai áttörtek a fátyolfelhőkön meg az ablaküvegen, ami elválasztott minket a külvilágtól. Mindez különösen hatott: gyűrűinknek köszönhetően a nap nem tehetett ugyan kárt bennünk, mégis enyhén megszedültem lángoló fényétől.

Végül felálltam, és kiléptem az árnyékos folyosóra, ami végigfutott a fülkék hosszú során. Hamarosan eljutottam az első osztály bársonyüléseitől a másodosztály fapadjaiig. Végül egy üres hálókoscsiban kényelembe helyeztem magam, elhúztam a függönyt, és lehunyt szemmel hallgatóztam.

„Remélem, az unionisták kivonulnak New Orleansból, és meghagyják nekünk...”

„Csak lásd meg a Bourbon Street-i szépségeket, máris más szemmel nézed majd a virginiai menyasszonyodat...”

„Légy óvatos! A városban elterjedt a vudu, és azt rebesgetik, hogy megjelentek a démonok...”

Elmosolyodtam; New Orleans tökéletes otthonnak ígérkezett.

Végignyúltam a kényelmetlen ágyon, és végre ellazultam; hagytam, hogy a vonat félálomba ringasson. A pihenést követően szinte újjászülettem.

Másnap a vonat csikorogva lefékezett. – Baton Rouge! – kiáltotta egy vasutas a távolban. Egyre közeledtünk New Orleanshoz, de az idő sokkal lassabban vánszorogott előre, mint szerettem volna. A falnak dőltem. Néztem, ahogy utastársaim sietve összepakolják a holmijukat, és elhagyják kabinjait, és hirtelen egy zöld színű, összetaposott jegyet pillantottam meg a földön. Leugrottam és felkaptam. „Mr. Remy Picard, Richmondból New Orleansba”, állt rajta. Zsebre vágtam, a legnagyobb nyugalomban visszaszálltam a vonatra, és akkor megéreztem, hogy figyelnek. Hátrafordultam, és láttam, hogy két mosolygó, ábrándos tekintetű lány les az egyik фуlke ablaka mögүl. Az egyikүк hímzőráámát tartott a kezében, a másikuk pedig egy bőrkötéses naplót. Az átel-lenben üлő, hatvan év körүli, fekete ruhás hölgy, aki a nagynénjүк vagy a gardedámjүк lehetett, árgus szemmel figyelte minden mozdulatukat.

Kinyitottam a фуlke ajtaját.

– Uram? – fordult felém az asszonyság, mire erősen a vizenyős kék szemébe néztem.

– Azt hiszem, az étkezőkocsiban tetszett felejteni valamit – közöltem. – Valami fontosat – folytattam egyenletes mély hangon, ahogy

Damontól hallottam. Az idős nő tekintete elhomályosult, és világosan éreztem, hogy szavaim sokkal erősebb hatást tesznek rá, mint korábban a kalauzra. Amikor a fickót próbáltam meg elbájosítani, az ösztökélő gondolataim mintha egy beton erődítményt ostromoltak volna, most viszont csupán egy ködfalon kellett áthatolniuk. A dáma félrebillentett fejjel, feszülten figyelt rám.

– Ott felejtettem valamit... – ismételte, majd hangja elhalt. Össze volt zavarodva; éreztem, hogy elmém az övébe olvad, és nem győzhet az akaratommal szemben.

A hölgy egyre kényelmetlenebbül feszengett, majd felállt.

– Hát, igen, azt hiszem, valóban... – hebegte, majd anélkül, hogy egyszer is visszanézett volna, sarkon fordult és távozott. A fülke fémajtaja kattanó hang kíséretében becsukódott, én pedig elhúztam a vastag, sötétkék függönyt.

– Örülök, hogy megismerhetem önöket – biccentettem a lányok felé, miután már biztos lehettem benne, hogy senki nem lát be a folyosóról. – A nevem Remy Picard – folytattam, miközben lopva a mellényzsebemben lapuló jegyre sandítottam.

– Remy – ismételte a magasabb lány halkán, mintha jól az emlékezetébe akarná vésni. Éreztem, hogy az ínyem lüktet, és mindjárt kipattan a szemfogam. Olyan éhes voltam, a lány pedig olyan gusztusos... Összeszorítottam az ajkam, és nyugalmat kényszerítettem magamra. Még nem lehet...

– Végre! Minnie néni sosem hagy minket magunkra – dőlt hátra elégedetten újdonsült, tizenhat év körüli beszélgetőtársam. – Meggyőződése, hogy a fiatal lányokban nem lehet megbízni.

– És igaza van? – csipkelődtem. Innentől kezdve ide-oda röpködtek a bókok és a frappáns feleletek, s én örömmel bocsátkoztam a

flörtbe. Halandóként ilyen helyzetben egy-egy kézszorításban vagy arcra adott halovány csókban reménykedtem, most viszont másra sem tudtam gondolni, csak a lányok ereiben áramló vére.

Leültem az idősebb mellé, mialatt a másik kíváncsian fürkészte az arcom. Gardénia és frissen sült kenyér illatát árasztotta. Húga – biztosra vettem, hogy testvérek, tekintve egyforma szőkésbarna hajukat és nagy, kék szemüket – még áthatóbb aromával kábított el, mely a szerecsendióra és a lehulló levelekre emlékeztetett.

– Lavinia vagyok, ő pedig Sarah Jane. New Orleansba fogunk költözni – mondta az egyikük, kézimunkáját az ölébe téve. – Ismeri a várost? Attól tartok, szörnyen fog hiányozni Richmond – sóhajtott.

– Édesapánk meghalt – tette hozzá Sarah Jane, és az alsó ajka megremegett.

Bólintottam, s a nyelvemmel kitapintottam a szemfogamat. Lavinia szíve sokkal hevesebben dobogott, mint a húgáé.

– Minnie néni férjhez akar adni – árulta el. – Megmondaná, milyen lesz majd a házasság, Remy? – mutatott a lány a gyűrűre az ujjamon. Fel sem merült benne a gyanú, hogy az ékszer nem a szent kötelék jele, hanem azzal a szentségtelen képességgel ruház fel, hogy fényes nappal is tudjak olyan gyanútlan lányokra vadászni, mint ő.

– Nagyszerű, feltéve, ha rátalál a megfelelő férfira. Mit gondol, sikerül? – kérdeztem, és a szemébe néztem.

– Hát... nem tudhatom előre. De feltételezem, hogy ha egy kicsit is hasonlítani fog önre, máris szerencsésnek mondhatom majd magam.

Éreztem forró leheletét az arcomon, és tudtam, hogy már nem leszek képes sokáig uralkodni az éhségemen.

– Sarah Jane, úgy tűnik, hogy a nénikéje nem boldogul egyedül. Menjen, segítsen neki! – fordultam a hűg felé, és mélyen a szemébe néztem.

A lány egy pillanatig habozott, de aztán elnézést kért, és rokona keresésére indult. Nem is tudtam, hogy ismét a bájolásban arattam-e sikert, vagy a lány egyszerűen csak azért engedelmeskedett, mert gyerekként ezt szokta meg a nála idősebbekkel szemben.

– Ó, maga gonosz, ugye? – kérdezte Lavinia izgatottan mosolyogva, miután kettesben maradtunk.

– Hogyne – feleltem nyersen. – Igen, kedvesem, gonosz vagyok!

Azzal kivillantottam szemfogamat, és fölöttébb elégedetten nyugtáztam, hogy a lány szeme tágra nyílik az iszonyattól. A táplálkozás legélvezetesebb része mindig az örömittas várakozás volt, amikor a reszkető áldozat teljesen kiszolgáltatottá vált velem szemben, és minden porcikájában a magaménak tudhattam. Lassan hajoltam csak előre, hogy minél tovább ízlelhessem az édes pillanatot, majd ajkammal végigsúroltam a lány nyakát.

– Ne! – zilálta, de én elcsitítottam, és közelebb húztam. Végre a fogammal is megérintettem a bőrét, először csak finoman, majd erősebben, s a nyakába mélyesztettem a fogam. Ekkor már nyöszörgése sikolyokba fordult, de én a tenyeremmel befogtam a száját, miközben mohón kortyoltam éltető nedvét. Tiltakozott, de hangja egy idő után egészen elhalkult.

– New Orleans következik! – rikkantotta hirtelen a kalauz, megtörve a révületemet.

Kipillantottam az ablakon. A nap már lemenőben volt, s Lavinia haldokló teste egyre súlyosabbnak érződött a karomban. Az üveg

túloldalán mintegy álomszerűen ragyogott fel a város, mögötte pedig a messzeségbe nyúlt az óceán, mely olyan volt, mint amilyennek az életem, a vadászatok és a mámorító vérű fiatal lányok sora ígérkezett: végtelen.

– *Örökre hév s örök örömökre kész*² – suttogtam, és igencsak hízelgett, hogy a jelen helyzetemhez ennyire illenek Keats sorai.

– Uram! – szólt a kalauz, és bekopogott az ajtón. Kézfejemmel megtöröltem a számot, és kiléptem a fürkéből. Ugyanaz a vörösesszőke fickó volt, aki Mystic Falls után nem sokkal megállított minket, és láttam, hogy gyanú ül ki az arcára.

– Tehát New Orleansban vagyunk? – kérdeztem, és közben még mindig éreztem a torkomban Lavinia vérének ízét.

Bólintott.

– És a hölgyek? – kérdezte. – Tudnak róla?

– Ó, természetesen – jelentettem ki, és anélkül, hogy levettem volna róla a szemem, kidobtam a jegyet a zsebemből. – De az a kérésük, hogy senki ne zavarja őket. És nekem is ez a kérésem. Maga sosem látott engem! Nem is járt ebben a fürkében! Később, ha valaki kérdezősködik, azt fogja mondani, hogy Richmond határában zsiványok szálltak fel a szerelvényre! Gyanús alakokat látott, unionista katonákat! – ötlöttem ki hirtelen.

– Unionista katonákat? – visszahangozta értetlenkedve a kalauz, mire nagyot sóhajtottam.

Megértettem, hogy amíg nem sajátítom el a bájolás művészetét, kénytelen vagyok egy hagyományosabb és egyben kevésbé kifinomult módszerrel elhallgattatni a tanúkat. Megragadtam hát a kalauz nyakát, és azzal a mozdulattal, mintha csak egy gallyacska lett volna,

---

² John Keats: *Óda egy görög vázához* (Tóth Árpád fordítása)

el is törtem. Aztán a holttestet behajítottam Lavinia mellé, és becsuktam magam mögött az ajtót.

– Igen. Az unionista katonáknak mindig vér tapad a kezükhöz, nemdebár? – tettem fel a költői kérdést, majd füttyörészve Damon keresésére indultam.

A bátyám, egy teli pohár whiskyvel maga előtt, pontosan ugyanott gubbasztott, ahol hagytam.

– Tápáskodj fel! – vettem oda neki mogorván, és a karját megragadva felrángattam.

A vonat lassított; körülöttünk az utasok szedelődzködtek, és egy kalauz mögött felsorakoztak az ajtónál. Tartottam tőle, hogy csomagjaink hiánya gyanút kelthet, így jobbnak láttam ugyanott leszállni a vonatról, ahol feljutottunk rá, azaz úgy döntöttem, hogy leugrunk a fékezőkocsiról. Azt akartam, hogy mire felfedezik a hulákat, mi már rég messze járjunk.

– Remekül festesz, öcskös – állapította meg Damon élénken, sápadt arcszíne és a szeme alatti lila karikák azonban elárulták, milyen éhes és elcsigázott valójában. Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy hagyhattam volna neki egy kicsit Laviniából, majd gyorsan elhessegettem a gondolatot. Kemény kézzel akartam bánni vele; úgy, ahogyan annak idején az apám idomította a lovakat. Addig éhezettette őket, míg végül már nem viháncoltak a zabla alatt, hanem engedelmesen túrték, hogy megülje őket. Úgy véltem, bátyámat is hasonló, kíméletlen szigorral kell betörni.

– Legalább egyikünk maradjon jó erőben – mondtam, majd megindultam az utolsó kocsi felé.

A vonat lassított, kerekei fülsiketítően csikorogtak a síneken. Tudtam, hogy nincs sok időnk. A szénrakásokat kerülgetve elbotladoztunk az ajtóig, amit szerencsére könnyűszerrel kinyitottam.

– Háromra! Egy, kettő... – Azzal megragadtam Damon csuklóját, és ugrottunk. Nagy erővel, térdre érkezve csapódtunk a földre.

– Nem bírod ki hősködés nélkül, ugye? – sziszegte, és fájdalom ült ki az arcára. Észrevettem, hogy esés közben elszakadt a nadrágja, és a kezét felsértették az éles kavicsok. Én viszont, leszámítva egy karcolást a könyökömön, sértetlenül megúsztam.

– Táplálkoznod kellett volna – vontam meg a vállam.

A vonat a távolban hangos csikorgás közepette megállt, én pedig szédülten ittam az élénk táruló látványt. Ott álltunk a nyüzsgő, füstölgő város szélén, melyből vaj, tűzifa és zavaros víz illata áradt. Korábban Richmond volt a legnagyobb település, ahol jártam, de rá kellett jönnöm, hogy az, New Orleanshoz képest, jelentéktelen porfészek.

Ugyanakkor nemcsak a város mérete nyűgözött le, hanem a veszély is, ami leplezetlenül áradt belőle. Elvigyorodtam, és előre örültem, hogy itt majd zavartalanul portyázhatunk.

Az emberfeletti sebesség, amivel megindultam a központ felé, még mindig szokatlannak tűnt számomra. Damon kissé esetlenül, ám elszántan követett. Eljutottunk a lüktető város vérkeringésének központjába, a Garden Streetre, a bájos családi házak közé, melyek olyan pasztellszínekben pompáztak, akár a babaházak. Beszívtuk a zamatos, párás levegőt, miközben a francia, angol és egyéb, számomra ismeretlen nyelvek szédítő Bábellel vegyültek körülöttünk.

Jobbról-balról sikátorok vezettek a folyó felé; a járdán pedig árusok bódéinak hosszú sora húzódott, ahol a frissen fogott teknősbékától az Afrikából szállított drágakövekig bármit meg lehetett kapni. Még az sem zavarta meg a vidám forgatagot, hogy szinte minden

utcasarkon, derekukon függő muskétáikkal, unionista katonák ácsorogtak. Karneváli hangulat hatott át mindent, mámoros érzület, amit halandóként Damonnal annyira szerettünk. A vállam fölött bátyámra sandítottam, és elégedetten nyugtáztam, hogy halovány mosoly ül ki az arcára, és megjelenik szemében az a csillogás, amit már oly rég nem láthattam. Arra gondoltam, ez a közös kalandunk kezdete, és reméltem, hogy itt, távol Katherine emlékétől, apánk nyughelyétől és Veritastól, talán képes lesz elfogadni a helyzetet, és megbékélni új önmagával.

– Emlékszel, amikor elhatároztuk, hogy beutazzuk a világot? – fordultam felé. – Most itt van a világ, előttünk!

– Katherine mesélt New Orleansról – felelte Damon. – Korábban itt élt.

– És ha most itt lenne, azt akarná, hogy vedd birtokba a várost; ízleld meg, fedezd fel, urald!

– Az örök költő – gúnyolódott Damon, de azért továbbra is tartotta a lépést.

– Lehet, de akkor is így kell lennie. Mindez a miénk! – győzködtem tovább testvéremet, és széttártam a karom.

Bátyám egy pillanatig mintha eltűnődött volna a hallottakon, s végül bólintott.

– Akkor hát, legyen!

– Legyen? – visszhangoztam hitetlenkedve. A kőfejtőnél lezajlott küzdelmünk óta most nézett először a szemembe.

– Igen. Veled tartok – közölte, majd körbefordult, és az épületekre mutatott. – Szóval, hol szállunk meg? Mihez kezdünk? Légy a vezetőm e szép új világban!

Damon elmosolyodott, és nem tudtam eldönteni, hogy most csúfolódik, vagy komolyan beszél-e. Végül az utóbbi mellett döntöttem.

Mélyet lélegeztem, mire citrom és gyömbér illata csapott meg. Azonnal Katherine jutott eszembe. Testvérem válla megfeszült, minden bizonnyal ő is megérezte. A nyomot követve szó nélkül sarkon fordultunk, és egy névtelen sikátorba léptünk. Előttünk egy lila szaténruhát viselő, hullámos, sötét hajú nő tipegett, széles karimájú kalapban.

– Asszonyom! – szóltam utána, mire a nő megfordult. Ekkor láttam meg pirosítóval hangsúlyozott, hófehér arcát és feketével kihúzott szemét. A harmincas éveiben járhatott, de szép homlokára máris barázdákat húztak a gondok. A haja bodorított tincsekben keregette az arcát, a ruhája kivágása pedig sokkal többet fedett fel szeplős dekoltázsából, mint amennyit az illem megengedett volna. Azonnal tudtam, hogy egy feslett nőszeméllyel állok szemben – az effélékről kisfiú korunkban sokat suttoztunk, és később, a Mystic Falls-i kocsmában, ujjal mutogattunk rájuk.

– Szórakozni óhajtanak, uraim? – kérdezte bágyadt hangon, hol rám, hol Damonra nézve. Egyáltalán nem hasonlított Katherine-re, mégis láttam, hogy a bátyám szeme megcsillan.

– A szállással ezek szerint nem lesz gondunk – szűrtem a fogaim közt a szavakat.

– Ne öld meg! – felelte a testvérem hasonlóan észrevétlenül.

– Jöjjenek velem! – invitált minket az asszony. – A lányaim örömmel megismerkednének magukkal. Kalandvagyó fiúknak tűnnek, ugye jól sejtem? – kacintott.

Vihar készülődött, és a távolból már hallottam a mennydörgés hangjait.

– Egy ilyen csinos hölgygel mindig állunk elébe a kalandoknak – jelentettem ki, miközben a szemem sarkából észrevettem, hogy Damon, ajkát összepréselve, igyekszik elnyomni a hirtelen rátörő

éhséget. Ne hadakozz ellene, szóltam rá magamban, és miközben követtük a nőt a macskaköves utcákon, hön áhítottam, bár torkon ragadná, és szárazra szívná!

– Megérkeztünk – szólalt meg vezetőnk egy kékre festett ház előtt, ami egy zsákutca végében állt. Jókora kulcsot vett elő, és kinyitotta a kovácsoltvas ajtót. Ezt az épületet szépen karbantartották, a szomszédos vityillók azonban, a lepattogzott festéssel és gazzal elburjánzott kerttel, fölöttébb elhanyagoltnak tűntek. Bentről vidám zongorajáték hangjai szűrődtek ki.

– Miss Molly vagyok, ez itt a vendégházam. Az a különlegessége, hogy amennyiben kedvük tartja, itt igaz vendégszeretetre lelnek – közölte a nő, hosszú szempilláit rebegetve. – Kívánnak befáradni?

– Természetesen, asszonyom – feleltem, és azzal betuszkoltam Damont, majd bezártam magunk mögött az ajtót.

Másnap este elégedetten néztem, ahogy a nap lenyugszik a kikötő felett. Miss Molly valóban nem túlzott: lányai igen vendégszeretőnek bizonyultak. Reggelire például egy hosszú, lensző-ke hajú, rövidlátó, kék szemű teremtest fogyasztottam. Még mindig éreztem vére borral árnyalt ízét az ajkamon.

Damonnal egész nap a várost jártuk, gyönyörködtünk a Francia Negyed finoman megmunkált kovácsoltvas erkélyeiben és a szép lányokban, akik leintezgettek nekünk róluk. Aztán megcsodáltuk az úri-szabóműhelyek kirakataiban a fényűző selymeket, majd belestünk a füstös szivarboltokba, ahol pocakos férfiak üzleteltek egymással.

De, mindenek felett, a kikötő tetszett a legjobban. Ez volt a város lelke: ide érkeztek, megrakodva mindenféle földi jóval és egzotikus árucikkkel, a hatalmas kereskedőhajók, és innen is keltek útra. A kikötő nélkül a város oly sebezhetővé és kiszolgáltatottá vált volna, mint Miss Molly lánya reggel a karomban.

Bátyám is megbűvölten nézte a hajókat, majd elgondolkodva megvakarta az állát. Lapis lazuli gyűrűje megcsillant a lemenő nap fényében.

– Majdnem sikerült megmentenem – motyogta.

– Kit? – kaptam fel a fejem reményteli szívvel. – Kiosontál, és táplálkoztál valakiből?

– Nem, szó sincs erről – felelte Damon a semmibe bámulva. – Katherine-ről beszélék.

Hát persze, sóhajtottam letörten. Múlt éjszaka óta a bátyámat jobban kínozza a nyugtalanság, mint valaha. Mialatt én önfeledten élveztem az ismeretlen lány társaságát és véréét – a nevét már sosem fogom megtudni –, Damon, mintha csak egy szokványos szálló vendége lenne, egymagában begubózott a szobájába.

– Táplálkoznod kellett volna – korholtam, aznap már vagy századszor. – Fognod kellett volna az egyiket, és...

– Nem érted, Stefan? – szakított félbe a testvérem szenttelen hangon. – Én egyáltalán nem vágyom erre. Azt akarom, hogy minden úgy legyen, mint rég, és egy olyan világban élhessek, amit értek, és ne egy olyanban, ahol uralkodhatom másokon!

– De hát miért? – kérdeztem értetlenkedve. A szél ekkor megfordult, és megcsapta az orrom az összetéveszthetetlen, ezúttal dohánynyal, hintóporral és pamuttal kevert fémes illat.

– Vacsoraidő? – nézett rám Damon fintorogva. – Nem okoztál már elég bajt?

– Ugyan kinek fog hiányozni egy szajha abból a mocskos bordélyból?! – fakadtam ki tehetetlenségemben, majd a tengerre mutattam. – Az egész világban csak úgy nyüzsögnek az emberek. Ha egy meghal, rögtön jön a helyébe másik! Mit számít hát, ha egy szárnalmas lelket megszabadítok a nyomorától?

– Meggondolatlanul viselkedsz, és ezt te is tudod! – morogta Damon, majd megnyalta száraz, kirepedezett ajkát. – Akkor táplálkozol, amikor csak eszedbe jut! Katherine sosem tett így.

– Nem, de ha jól tudom, már nem is él – vágtam rá, és hangom nyersebbnek hatott, mint szerettem volna.

– Gyűlölte volna azt, akivé lettél – makacskodott tovább a bátyám, majd lesiklott a kerítésről, ahol eddig ült, és odaállt mellém.

A fémesség most még áthatóbbá vált, valósággal körülölelt.

– Nem engem gyűlölt volna – ellenkeztem. – Inkább téged, aki annyira meg vagy rémülve attól, ami vagy, hogy félsz beteljesíteni a vágyaidat, és csak elvesztegeted az erődöt!

Arra számítottam, hogy majd vitába száll velem, talán meg is üt; ehelyett azonban csak a fejét rázta, és félig nyílt ajka mögül kivillant visszahúzott szemfoga.

– Gyűlölöm magam, így hát tőle sem várnék mást – közölte.

– Mi történt veled? – meredtem rá, fejem ingatva csalódottságomban. – Mindig is túlbuzgott benned az életöröm és a tettvágy! Hová tűnt a lelkesedésed? Hiszen ez a legjobb dolog, ami valaha történt velünk! Értsd meg, Katherine ajándékot adott neked!

A túloldalon egy öregember bicegett el, a következő pillanatban pedig egy kifutófiú tűnt fel az ellenkező irányból.

– Rajta, szemelj ki magadnak egyet, és táplálkozz! Vagy támadd meg találomra valamelyiket! Bármi jobb annál, mint hogy itt ülsz magadba roskadva, és hagyod, hogy elszáguddjon melletted az élet!

Azzal felálltam, és magam után húzva Damont, a dohánnyal keveredő fémesség után eredtem. A szemfogam lüktetett az újabb táplálék ígéretétől. A testvérem néhány lépéssel mögöttem kullogott, míg végül egy gázlámpákkal szegélyezett, lejtős útnál találtuk magunkat. A halovány fényben egy fehér egyenruhás ápolónőt pillantottunk meg, aki a téglafalnak támaszkodva dohányzott. Hirtelesen felnézett, és amikor meglátta Damont, arcán a megrökönyödést mosoly váltotta fel. Nem csoda; sötét hajú, jóképű, széles vállú bátyámon mindig megakadt a nők szeme, és ez most sem változott.

– Kér egy cigarettát? – kérdezte a nő, miközben kifújta füstkarikái a köddel elegyedtek.

– Nem! – vágta rá Damon. – Gyerünk innen! – vonszolt volna el, én azonban nem engedelmeskedtem. Megbűvölten közelítettem a nő felé, akinek egyenruháját vér pöttyözte. Le sem tudtam róla venni a szemem, gyönyörűnek találtam, ahogy az élénkvörös elüt a köpeny makulátlan fehérségétől. Hiába láttam már az átalakulásom óta oly sokszor vért, továbbra sem szűnt meg lenyűgözni a szépségével.

– Nehéz a mai műszak? – dőltem én is az épület falának, közvetlenül az ápolónő mellé.

– Stefan, menjünk! – ragadta meg bátyám újra a karomat, és húzott volna a kórház fényei felé.

– Nem! – ellenkeztem, miközben testemben felgyülemlt a feszültség. Egy meglehetősen könnyed mozdulat is elég volt részemről, hogy Damont a falhoz csapjam.

A nővér megdöbrent, és kiejtette a kezéből a cigarettát. A hamu szikrázott, majd kialudt. Éreztem, hogy szemfogaim kiütkeznek az ajkam mögül. Tudtam, hogy már nem leszek képes sokáig türtőztetni magam.

Damon feltápászkodott, és mintha újabb ütésre számítana, öszszegörnyedt.

– Én ezt nem nézem végig – jelentette ki. – Ha megteszed, sosem bocsátom meg!

– Vissza kell mennem dolgozni – motyogta az ápolónő, és feszülten, mint aki rögvést futásnak ered, hátrált tőlem egy lépést.

Megragadtam, és magamhoz rántottam. Csak egy rövid sikoltásra teltt tőle, mielőtt befogtam a száját.

– Többé ne fájjon a fejed a munka miatt! – sziszegtem, és a nyakába mélyesztettem a fogam. Vére rothadó falevelekre és fertőtlenítőre

emlékeztetett; mintha a kórházban uralkodó halál és pusztulás a testét is áthatotta volna. A rosszízű, meleg folyadékot a csatornába köp-tem, a nővért pedig a földhöz vágтам. Áldozatom arca eltorzult a rettegéstől.

Jobban tette volna az ostoba perszóna, ha észbe kap és menekül, míg teheti. Még vadászatnak sem nevezhetem, ami köztünk történt. Jelentéktelen epizód volt. Nyöszörgött, mire én megragadtam a tor-kát, és addig szorítottam, amíg, nagy elégedettségre, meg nem hallottam az eltörő csont reccsenését. A nő feje ernyedten lógott, s az imént fakasztott sebből vér csöpögött.

Most már nem fog zajt csapni, gondoltam, és újra Damon felé fordultam, aki elszőrnyedt arccal állt.

– A vámpírok ölnek. Vedd tudomásul, hogy ez a természetünk! – közöltem higgadtan, mialatt határozottan néztem Damon kék szemébe.

– A te természeted – helyesbített a bátyám, majd levette a kabát-ját, és a holttestre terítette. – De nem az enyém. És soha nem is lesz!

Immár egész lényem lüktetett a dühtől.

– Gyenge vagy! – kiáltottam.

– Meglehet – bólintott Damon. – De inkább legyek gyenge, mint szörnyeteg! – kiáltott fel eltökélten. – Én ugyan nem veszek részt a te gyilkos ámokfutásodban! És ha ismét az utamba kerülsz, esküszöm, bosszút állok minden ártatlan emberért, akinek a vére a kez-edhez tapad!

Azzal sarkon fordult, vámpírsebességgel végigsuhant a sikátoron, és a következő pillanatban alakja az örvénylő köd-be veszett.

1864. október 4.

Halandóként úgy hittem, az édesanyánk halála tett engem és Damont azzá, akik vagyunk. Miután a tragédia megtörtént, félárvának neveztem magam, napokra bezárkóztam a szobámba, és úgy éreztem, életem zsenge tízéves korom dacára véget ért. Apánk úgy vélte, hogy a gyász puhány, férfihoz nem illő dolog, ezért csak Damon maradt számomra vigaszul. Elvitt lovagolni, megengedte, hogy beálljak vele a nagyobb fiúk közé játszani, és jól ellátta a Griffin testvérek baját, amikor azok kinevettek, mert baseballozás közben eszembe jutott az édesanyám, és elpityeredtem. Mindig Damon volt kettőnk közül az erősebb, és ő védelmezett engem.

De tévedtem. Nem az édesanyám halála tett azzá, aki vagyok, hanem a sajátom.

Most fordult a kocka: én lettem az erősebb, és én próbáltam védeni őt. De míg én annak idején mindig hálás voltam neki, ő megvet, és engem vádol, amiért vámpír lett. Nem tagadom: én kényszerítettem, hogy igyék Alice-ből, a helyi kocsmá csaposnőjéből, és ez tetőzte be az átalakulását. De emiatt gazember lennék? Nem hiszem, leginkább azért nem, mert így megmentettem az életét.

De most már megértem, miért korholta őt apánk olyan sokat annak idején; most már én is látom, milyen dölyfös, akaratos, szeszélyes és konok!

Ma este azonban, ahogy ott álltam a gázlámpa gyenge fényében, nemcsak erre döbrentem rá, hanem arra is, hogy egyedül maradtam. Most már egészen árva vagyok; amilyennek Katherine mutatta magát, amikor Mystic Fallsba érkezett, és beköltözött a vendégházunkba.

Tehát most már jól tudom, ebben áll a vámpírok fondorlata. Kihaszználják az emberek sebezhetőségét, a bizalmukba férkőznek, és amikor már érzelmileg magukhoz láncolták őket, rájuk támadnak.

Elhatároztam, hogy én sem teszek másképp. Nem tudom még, hogyan, amint azt sem, hogy ki lesz a következő áldozatom; abban viszont egészen biztos vagyok, hogy kizárólag magamra számíthatok, és most már csak magamat kell védenem. Ezentúl Damon a saját útját járja, ahogyan én is.

Miután a bátyám faképnél hagyott, még jó ideig hallottam, ahogy átszelve a várost, vámpírsebességgel végigsuhan az utcákon és síkátorokon. Egyszer csak megállt, és mint valami mantrát vagy imát, többször egymás után elsuttogta Katherine nevét. Aztán teljesen elhalkult...

Megölték, tűnődtem. Vagy talán végzett magával? Esetleg csak arról van szó, hogy hallótávolságon kívülre került? Akárhogy is, a következményen egyik sem változtatott. Egyedül voltam, és elveszett az utolsó kötelék is, mely egykori önmagamhoz fűzött: Stefan Salvatoreéhoz, a kötelességtudó fiúhoz, aki rajongott a költészetért, és mindig igyekezett kiállni az igazság mellett.

Eltűnődtem, ha immár senki nem fog emlékezni Stefan Salvatore-ra, akkor az a végérvényes halálát jelenti, s egyúttal azt is, hogy most már bárkivé válhatok? Évente más városba költözhetek, újabb és újabb személyazonosságot vehetek fel, lehetek, ha kedvem tartja, unionista katona vagy olasz üzletember, sőt akár maga Damon?

A nap földbe csapódó vörös ágyúgolyóként bukott le a láthatár mögé, és a város sötétségbe borult. Egyik kivilágított utcából a másikkba fordultam; csizmám talpa meg-megcsikordult a kavicsos macskaköveken. Hirtelen újságpapírt fújt felém a szél. Rátapostam, és tüzetesen megszemléltem rajta a hosszú, sötét hajú, világos szemű lány portréját. Ismerősnek tűnt. Egy Mystic Falls-i polgár rokona lehet, találgattam, például az alkalmi vendégek közül – annyian voltak, hogy a nevüket sem tudtam megjegyezni –, akiket elhoztak a Veritasban rendezett kerti összejövetelekre.

„HÁTBORZONGATÓ GYLKOSSÁG AZ ATLANTIC EXPRESSZEN”, állt a szalagcímben.

Hát persze, Lavinia!

Rádöbbsentem, hogy az incidens óta eszembe sem jutott a lány. Lehajoltam, összegyűrtem a papírt, és amilyen messzire csak tudtam, behajítottam a Mississippibe. A holdfény megvilágította a folyó iszapos, zavaros felszínét. Nem láttam a tükörképemet, csak a feketén kavargó, feneketlen örvényt – a jövőm is hasonlóképpen sejlett fel előttem. Eltöprengtem: valóban eltölthetem így az örökkévalóságot; táplálkozom, gyilkolok, felejték, és aztán kezdem előlről? Minden idegszálam egyként üvöltötte a választ: igen!

Mámorítón hatott rám az öröm pusztá emléke is, ami akkor járt át, amikor lecsaptam a zsákmányomra, a szemfogammal megérintettem a nyakán feszülő, hártavékony bőrt, majd hallottam szíve gyengülését, és végül a karomban éreztem teste elernyedését...

A vadászattól, táplálkozástól éreztem igazán elememben magam; mintha ez adna célt az életemnek.

Elvégre, győzködtem magam, ez a dolgok rendje. A ragadozók felfalják a náluk gyengébb élőlényeket, az emberek levágják és megesszik az állatokat, én pedig az emberekből táplálkozom. Hiszen minden fajnak kell hogy legyen ellensége, nem? Megborzongtam a gondolatra, hogy ez alól én sem lehetek kivétel: olyan szörny is létezik vajon, ami elég erős ahhoz, hogy engem zsákmányul ejtsen?

A víz felől lengedező szellő a sós tenger, mosdatlan testek és rothadó ételek bűzét hozta magával; nehéz volt elhinni, hogy alig néhány percnyi sétára vagyok a városközponttól, ahol virág és hintőpor illata terjeng a széles utcákon.

Itt mindenütt árnyak ólálkodtak, innen-onnan suttogások szűrődtek, majd az áramló folyó zúgásába veszttek, és időnként a részegek csuklásai tarkították a disszonáns hangzavart. E baljóslatú helyen a sötétség uralkodott; s ez egyáltalán nem volt ellenemre.

Befordultam az egyik sarkon, csak mentem az orrom után úgy, ahogy a véreb követi az őzsuta nyomát. Vadászatra készen megfeszítettem a karom. Pityókás csavargó, őrködő katona, az esti órákban kimerészkedő úrhölgy – szívesen fogadtam volna bárkit áldozatként.

Ismét elkanyarodtam, és a vér fémese, édes-füstös illata erősebbé vált. Minden gondolatomat erre összpontosítottam: az örömittas várakozásra, az eljövendő kéjre, amikor a fogamat a nyakba mélyesztem – vajon ezúttal kinek a vérét fogom szívni, kinek az élete ér véget az ölelésemben?

Továbbhaladtam. Az illat egy ismeretlen, kivilágítatlan utcába vezetett, ahol elsőként egy gyógyszertárat, majd egy vegyesboltot és egy szabóságot vettem észre. Mintha csak a Mystic Falls-i főutca másába csöppentem volna! De míg szülővárosom mindösszesen egy

ilyennel rendelkezett, New Orleansban több tucatnyi, talán több száz is lehetett.

A vér fémes illata tovább erősödött. Kanyargós sikátorokon át űztem a nyomát; az éhség már égetett, valósággal szétfeszített. Végül egy zömök, barackszín épületnél találtam magam, s amikor megláttam a festett cégért az ajtó fölött, hátrahőköltem a döbbenettől. A maszatos kirakatüveg mögött kolbászok lógtak, bent a mennyezetről, mint groteszk cseppkövek, pácolt húсок függtek, lent a jég alól szeletelt borda kandikált ki, leghátul pedig bontásra várakozó egész tetemek csüngtek, és az alattuk elhelyezett nagy dézsákba ömlött belőlük a vér.

Ez tehát, állapítottam meg, egy hentesüzlet.

Csalódott sóhaj szakadt fel belőlem, de a felkorbácsolt éhség még így is rávitt, hogy betörjek. A vaslánc olyan könnyen engedett, mint ha csak cérnát téptem volna szét. Odabent megbűvölnen néztem a fellógatott dögöket, egy pillanatra el is kábított a belőlük csöpögő nedű látványa. A vércseppek egyenletes, halk kopogása mellett hirtelen egy másik, különös nesz ütötte meg a fületem. Halkabb volt az egér motoszkálásánál is, így először nem aggódtam miatta; a könnyed léptek visszhangját azonban már nem hagyhattam figyelmen kívül.

Mozdulatlanná dermedtem; csak a szemem cikázott ide-oda. Füleltem, de abban a percben a padlódeszkák alatt kaparászó egereken és a szomszédos épületben ketyegő órán kívül semmi mást nem hallottam. Mégis hirtelen fojtogatóvá sűrűsödött körülöttem a levegő, a tér is mintha szűkült volna, és szembesültem a kellemetlen ténynyel, hogy csapdába estem.

– Ki van ott? – kiáltottam a sötétbe, és lecsupasztott szemfogakkal hol erre, hol arra fordultam. Újabb zajokat hallottam, közeledő

lábnyomokat, aztán lángoló tekintetek és kimeresztett szemfogak villantak meg a sötétben, majd mélyről jövő morgás visszhangzott az üzlet vérfoltos falairól. Villámcsapásként ért a felismerés, hogy idegen vámpírok vesznek körül.